

om en Havnearbejder, der havde fortalt ham, at han i to Uger havde haft stærkt Arbejde, og paa Spørgsmaalet om, hvad han havde tjent, svarede han: „Den første Uge var det ikke saa meget, da var det kun knebent 400 Kr., men den anden Uge var det bedre, da var det over 400 Kr.“, men der var ganske vist — det vil jeg indrømme — ogsaa noget Søndagsarbejde med og et Par Nathold.

Den højtærede Statsminister holdt Tungen meget lige i Munden, han var ikke aggressiv overfor Arbejderne, han var meget venlig overfor Arbejdsgiverne. Men der var et Øjeblik, da Statsministeren talte meget alvorligt, og det var, da han udtalte, at de, der har noget at tabe, maa være sig bevidst, hvad de gør, maa regne med de Følger, der kan komme. De maa vel vogte sig for at optræde aggressivt. Hvis vi kunde se paa Sagen saaledes, at vi kunde regne med, at det, der sker i Øjeblikket, er noget, som er en Overgang, som vil tage en Uge, 14 Dage eller 3 Uger, og saa er vi ude over det og har den Arbejdsro igen, som, det ved jeg, baade Lederne fra Arbejdernes Side og Lederne fra Arbejdsgivernes Side helst ønsker, saa maatte jeg ganske give den højtærede Statsminister Ret i, at man skal være meget varsom med, hvorledes man tager Sagen. Men Forholdet er det, at det desværre ser ud til at blive noget stedse varende, noget vedblivende, og en Gang kommer dog den Dag — det regnes der desværre i høj Grad med —, og den Dag er vistnok ikke saa fjern, hvor vi ikke kan finde os i de Forhold lænere, og hvor der maa tages kraftigt fat for at rykke Ondet op med Rode. Til den Tid vil det da vise sig, om Myndighederne er sig deres Ansvar bevidst og vil forstaa at tage Sagen paa den Maade, den skal og maa tages. Vel har den højtærede Statsminister ganske Ret i, at Arbejdsgiverforeningens Ledelse ser i høj Grad roligt paa Forholdene og har i høj Grad taget under Overvejelse de Henvendelser, der fra den højtærede Statsminister eller fra Ministeriets Side er kommet til dem om ikke at optræde aggressivt; men det er et Spørgsmaal, om Ledelsen i det lange Løb kan holde Arbejdsgiverne Landet over i Ro. Jeg kan tænke mig Muligheden af, at den højtærede Statsminister ikke rigtig forstaaer, hvad det vil sige som Arbejdsgiver ikke nogen Tid paa Dagen at vide, om der er Ro i ens Arbejdsforhold. Det kan være galt, hvis det er saaledes en Dag eller en Uge, men det bliver uudholdeligt,

naar det bliver Maaned efter Maaned, og saadan har det været i den sidste Tid.

Den højtærede Statsminister sagde, at den Dagsorden, der er foreslaaet, passede ganske til Ministeriets Anskuelse, Ministeriet kunde godt tiltræde den, Ordene var som talte med dets egen Mund. Det er muligt, det er saaledes. Jeg synes, at den foreslaaede Dagsorden er meget tam. Jeg vil udtale Haabet og Ønsket om, at den højtærede Minister vil tage med al mulig Kraft paa denne Sag, der har Kraft behov.

Naar den højtærede Statsminister har talt om, at Arbejdsgiverne vilde være berettigede til at opfordre andre Arbejdere til at tage Arbejdet i Havnen i Stedet for de strejkende, saa maa jeg sige, at det er en Form, som vi fra vor Side kun højst ugerne benytter. I det Fag, jeg har den Ære at tilhøre, har vi altid taget Arbejdsstridigheder paa den Maade, at vi selv har udført Arbejdet og har kunnet gøre det uden Arbejdernes Medhjælp; men det kan man ikke gøre i alle Fag. Naar vi imidlertid ser hen til Frihavnsstrejken i sin Tid, hvor der blev antaget Arbejdere, der arbejdede i en Aarrække, men som under de nye Forhold ikke kunde blive godkendt indenfor Fagforeningen, men blev forfulgt fra Dag til Dag, saa føler vi os som rolige, besindige Mænd ikke tilbøjelige til at bringe Folk i den Situation at staa som det, der kaldes Strejkebrydere. Det vil Arbejdsgiverne ikke med deres gode Villie gøre. Men der var en anden Ting, der efter mit Skøn kunde gøres. Naar Dansk Arbejdsmandsforbund erkender, at Strejken er ulovlig og hviler paa et meningsløst Grundlag, saa kunde Forbundet sige til samtlige Arbejdere: I, der ikke har Arbejde, gaa ud og tag Arbejde, der vil ikke blive en Plet paa jeres Ære derved, for de, der har nedlagt Arbejdet dør, har gjort det uberettiget.

Ordføreren for Forespørgerne (J. C. Christensen): Den højtærede Minister sagde, at Arbejdsgiverne holdt sig tilbage fra at opfordre andre til at træde ind i det Arbejde, vel noget henset til den Omstændighed, at der var saa faa arbejdsløse for Tiden i Landet, og at adskillelige af de arbejdsløse, som er her, ikke egnede sig til at udføre et saadant Arbejde. Jeg tror ikke, at Arbejdsgiverne behøver at holde sig tilbage fra at kalde Arbejderne til at tage det Arbejde op af det Hensyn, som Ministeren her nævnede. Jeg erindrer, at for nogle Aar siden blev